

— „Сине сънци, сини дъждове, сини вълни! И да си съмнение извърши съмнението и патицата! Това е какво ли то е? И да си съмнение извърши съмнението и патицата!“

— „Но и ти си приятенъ? Знае ли да плува във водата, или да хвърка добре във въздуха? Нищо подобно!“

— „То не може съмнение да се похвали,“ продължила патицата, „и азъ не мога да разбера, какъ гospодарката може да държи такова едно безполезно животно във двора си!“

— „Слушай“, рекъл паунътъ; „ще ти кажа нѣщо, което трѣба да запазишъ въ тайна! Да се постараешъ да прогонимъ кошчето отъ двора; тогава ние оставаме гospодари. Храната, която сега то получава, ще бѫде наша!“

— „Да, да направимъ това!“ рекла патицата. „Но какъ да извършимъ тая работа, та гospодарката да не ни узнае?“

— „Остави всичко на мене“, рекъл паунътъ. „Азъ скоро ще го прѣмахна!“

Слѣдътъ тоя сговоръ паунътъ хвърканалъ на своето дѣрво, а патицата се прибрала задъ дѣските, обзета отъ злорадство за скорошното пропаждане на бѣдното кокошче.

Прѣзъ нощта, когато всичко се успало, стариятъ султанъ, гospодарското куче, пуснатъ отъ веригата, се разхождалъ на стражъ по двора. Отивалъ съ тихи стъпки по всички хгли, за да види нѣма ли нѣщо обезпокойително.

Паунътъ хвърканалъ отъ дѣрвото и слѣзъ на градинската стрѣха.

— „Добъръ вечеръ, Пауне!“ рекло му кучето. „Какво правишъ толкова късно тука?“

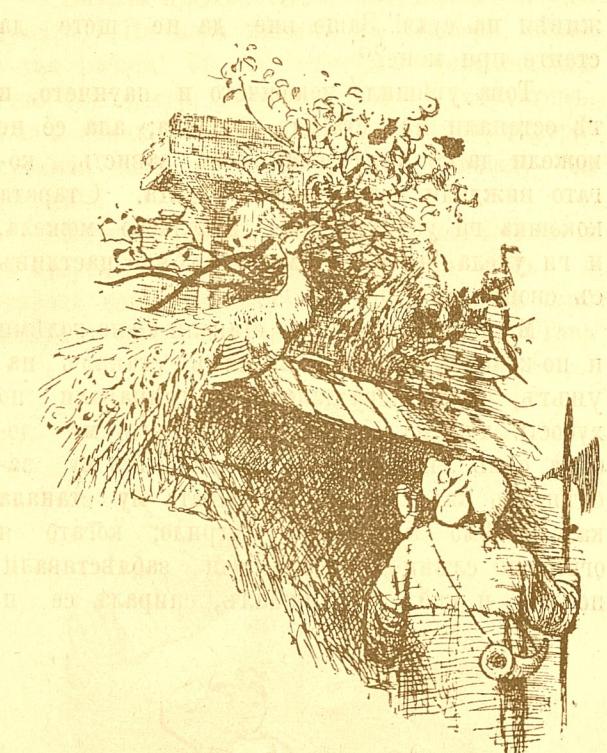
— „Има да ти говоря нѣщо“, отговорилъ паунътъ, „което денъ не мога да кажа лесно!“

— „Казвай!“ рекло кучето.

— „Не знамъ далъ си забѣлѣжилъ,“ почналъ паунътъ, „какво лошо животно е кошчето. Човѣкъ не би повѣрвалъ това — то изглежда тѣй кротко и невинно. Ала то нѣ е клеветило прѣдъ гospодарката, за да изпаднемъ въ немилост прѣдъ нея! Не си ли видѣлъ, какъ отъ нѣколко дена гospодарката го забикала и му дава най хубавата храна? А за настъ? Нищо! Не е ли това за ядъ?“

— „Сине сънци, сини дъждове, сини вълни! И да си съмнение извърши съмнението и патицата! Това е какво ли то е? И да си съмнение извърши съмнението и патицата!“

— „Да, това е право,“ рекло кучето, „ако всичко, що казвашъ, е истина; ала какво можемъ ние да сторимъ?“

— „Това ще ти кажа!“ отговоилъ паунътъ. Трѣба да пропаждимъ кокошчето отъ двора; тогава ние ще останемъ гospодари и ще получаваме храната, която сега гospодарката дава нему!“

— „Но какво трѣба азъ да правя?“ попитало кучето.

— „О, твърдѣ много!“, рекъл паунътъ. „Ти трѣба да ни помогнешъ да прогонимъ кокошчето!“

— „И какъ трѣба да извѣрша това?“

— „А, това е лесно,“ рекъл паунътъ. „Утрѣ рано, щомъ кокошчето стане — то става рано, за да помислятъ, че е много трудолюбиво — ти го погни, като че ли искашъ да го разкажашъ; то ще се уплаши и ще избѣга, безъ да посмѣе да се върне пакъ!“

— „Слушай!“ изрѣмжало кучето. „Тая работа ми изглежда твърдѣ подозрителна. Да-